

ЦВЕТАН АВРАМОВ ХРИСТОВ

СТИХОТВОРЕНИЯ

**Варна
2014**

ЦВЕТАН АВРАМОВ ХРИСТОВ

МАЛКО АВТОБИОГРАФИЧНА

СБИРКА ОТ СТИХОВЕ
ПИСАНИ В РАЗЛИЧНИ ПЕРИОДИ
НА ЖИВОТА МИ

На Иван П. Меричков
от Цветан А. Христов

сирма 2014
Варна.

ВАРНА
2014

**МАЛКО
АВТОБИОГРАФИЧНА
СБИРКА ОТ СТИХОВЕ,
ПИСАНИ В РАЗЛИЧНИ ПЕРИОДИ НА ЖИВОТА МИ**

българска, първо издание

© Цветан Аврамов Христов - автор

© Иван Георгиев - художник

Печат: "Колор Принт-ПАК" Варна
тел.: 052/30 31 33; e-mail: color_print@abv.bg

*Посвещавам на
моята съпруга
Петинка*

Иван Георгиев

“Край Созопол”, масло, 1989 г.

„МОЯТА ПОЕЗИЯ”

Не случайно ”Моята поезия” съм оградил в кавички. Защото никога не съм мечтал, не съм искал и не съм бил поет. Но хубавите и интересни мисли и чувства, изразени в ”мерена реч” и рими, винаги са ми въздействали повече и по-убедително от обикновеното слово.

Най-много ”произведения” бях ”натворил” в годините, когато учех в Морското училище във Варна. Незабравимият ни учител по литература Персиян Мирчев ни даде теория, но по-важното беше внушението му да се намира и разбира истинското, хубавото и ценното в художественото слово.

В Морското училище преминах и моя ”период на бурните устреми” и неговия плод записах. Написаното там е свързано с усещанията и вълненията ми и като юноша, и като човек на своето време – активен и политически ангажиран.

Дълги години след това ”музата” ми спеше: бях претоварен с работата си и с отговорности и в личния си живот.

Едва като се пенсионирах през 1980 година ”нещото” в мене взе малко да се пробужда. То ”скочи” през 1986 година със стихотворението, което написах по случай четиридесетата годишнина от постъпването ни в Морското училище. То ми харесва, хареса и на съвипускниците ми..

След това, може би защото се поуспокоих от грижи и отговорности, връзките ми с ”музата” позачестиха. Ту някаква щура закачка, ту нещо язвително, ту нещо изповедно... А по едно време – стихчета, свързани с внучетата ми.

Далече съм от суетни мисли и намерения. Просто ми е приятно с написаното да се връщам в спомените си при своята младост и да се потапям в нея, да преживявам отново преживяното и да се убеждавам, че още съм жив и живея..

От автора

СТИХОВЕ и КОМЕТАРИИ

СЛЕД 26 АВГУСТ 1945 ГОДИНА

След дългата, студена зима
поникнало в една градина
цветенце бяло, нежно, чисто
с четири чудати листа.

И всеки лист поставен бил
така, че никому не пречил.
И те задружно заживяли
и песента за нов живот запяли...

Но тук случила се беда:
едно от другите листа
решило някак да попречи
на своите братя да живеят.

Отишло то при стар бодил.
Той също недоволен бил
и не можел да търпи
цвят свободен да цъфти.

И решили те тогава
четирте листенца-братя
да тормозят, да разклатят,
сетне в гроба да ги пратят!

Къде се свършила бедата -
това ще кажат времената...

Това с може би първото ми стихотворение. Ходихме от РЕМ-са да агитираме за отечественофронтовската власт – коалицията между четирите партии: комунисти, земеделци, социал-демократи и "звенарите" на Кимон Георгиев и Дамян Велчев. Но опозицията се оплака на Съюзническата контролна комисия, че изборите нямало да бъдат честни и изборите ни ги отложиха. А стихотворението влизаше на хората в сърцата.

В Морското училище – Варна

СЛУЧКА В ПЕТА РОТА (СТАРШИ КАДЕТИ)

Пета рота – страшна рота! Бяс ли ги надиха?
Пода лъскал, дрехи късал – ум ли им не стига?
Млади хора, здрави хора – сили им преливат.
Борба борят, кеф си сторват... Кой ли ги „навива“?

Вторник беше, здрач клонеше, следобед премина.
Часът свърши – те не свършват, сборили се там седмина.

Към седмина осми мина, станаха грамада!
Едни горе, други доле – всеки пада, става...

Шум се вдига, шум прелива, шум тресе вратите.
Старши тичат и надничат: "Кой бесней" се питат.

А борбата продължава, тоз повалил други,
понатиснал, той запискал – ех че нрави груби!

Вторник мина и замина, петък днеска беше.
Те се борят, още спорят – здравата ги гръб сърбеше!

И за "Стършел" (ех, че мързел!), за жило нектар
От тез глуми, празни думи – май дебело става!

Февруари 1948 г.

Случката е истинска, но тук е попреувеличена в съответствие с жанра. Имахме ден за почистване. Измихме пода със сапунена вода и четки, с парцали обирахме водата. Изморени, но разгорещени и развеселени - сборихме се и се затъркаляхме по току-що измития под. Отдельонните ни командири уж се опитаха да ни усмирят, но и на тях им стана весело и за да не "оберат те пешкира" – тактично се измъкнаха и ни оставиха да се самоукротим. Самоукротехме се, но случката пасваше за рубриката на "Стършел" в Нашето огледало. Дойде ми вдъхновението и... родиха се тези стихове.

*

*   *

Дявол черен, начумерен – царство дяволско държеше.
С ножче остро опашати кожи дяволски дереше.

Всеки петък за отчета носеха му черни вести:

где сглунили, где сгрешили – туй се тука случва често.

Ала царят-господарят в трон седеше неспокоен:

Едно къса, друго хвърля – винаги е недоволен!

Февруари 1948

"Комплиментът" ДЯВОЛ ЧЕРЕН се отнася за портупей-юнкера Й.Й. главен редактор на "Нашето огледало" по онова време. (Тук става дума за изчезналите дописки с критични материали, отнасящи се за портупей-юнкерската рота и за шеста рота - най-младшите, където портупей-юнкерите бяха началници). Йото най-напред ни се скара, че сме се осмелили да критикуваме старшите, а след това накъса материалите ни като "негодни". Озъбих му се с тия куплети.

Йото не беше лош човек, напротив! Но тогава той плашеше с големите си мусташи и със страшния си, все намръщен и сърдит поглед, както и с превзетата са строгост.

НА НИКОЛАЙ

Кадет от пета рота -
спортист прочут, голям,
на службата теглото
да тегли го е срам.

От седем-осем дена
въведе в взода ред:
на юнкери, другари –
"зачуква" го подред.

Другарче, тъй не бива!
Да грешиш престани!
Все някой ще те жилне,
а после... ще боли!

Април 1948

ВОЙНИК И БРИГАДИР

В радост и в труд се нижат години една подир друга.

Строи се с щурм живота мечтан, живота жадуван...

След време у нас заводи ще вдигнат в небето комини.

Ще слушаш в захлас как диша земята, как пъшкат машини.

"Аз тук съм копал! Ей тук бе обекта на мойта бригада!" -

тъй всеки с жар строежите нови с пръст ще показва.

И радост и смях на новите хора в живота ще има.

Ще ида при тях – как трудят се, пеят, празнуват да видя.

Но празника пръв и волната песен аз с болка ще слушам,
защото не съм в строежа положил една поне тухла.

Когато с пот на челото си вбивал кирка в скалите,
тогава "В бой с нож" съм учил да бия в битка вразите.

Когато след труд, след дневната смяна бивачният огън
ръцете в юмрук, сърцата – в другарство и близост е свързвал,
тогава на пост труда ти спокоен и мирен съм вардил.

Тогава от "гост" – нечакан злодеец, от враг съм те пазил.

Да! Аз там не бях. Не строих заводи с младежка бригада
и аз не успях от този вид труд да вкуся наслада.

Но аз съм горд, че времето ценно без цел не пилеех,
че служих с взторг, военна наука с жар овладявах.

И днес, ако ти си горд и в теб радост и щастие бликат,
и в мене трепти гордост – от честния труд на войника!

Април-май 1948

Когато през пролетта на 1948 година завършихме гимназиалния курс на Морското училище, т.е. завършихме кадетския период от обучението, ни направиха екскурзия из страната. Целта: да видим народа си какво прави, докато ние леем пот по плацовете и "превземаме баирите" при военната ни подготовка, носим тежки дежурства, караулна служба и едновременно се обучаваме по обширна и напрегната общообразователна и специална военноморска програма. Бяхме в Русе и Плевен, в София, Видин и Пловдив. Отидохме и в новостроящия се Димитровград. Там, на спонтанен митинг с бригадирите-строители, изляхме нашите морски песни, а техни самодейци изпълниха програма.

РАЗДЯЛА

На Станчо Д.

Служихме,
дружихме,

и ето на края – РАЗДЯЛА!

Но моля, нахалствам:
Недей ме забравй!

Талант неразбран – твой другар Цветан

31.10.1948 г.

В ПЕРИОДА НА "БУРНИТЕ УСТРЕМИ"

ЕДНА ПРИКАЗКА

Девойче прекрасно
на възраст опасна
влюбило се в момък един.

Любило го жарко,
любил я той страстно.
Сърцето си той й разкрил...

През утрото майско
на тяхната пролет
редили те своите мечти

”Ти мой си, аз – твоя!
За винаги, мили...”
Тъй щастие в сън се реди...

Младежът заминал
и ред й не писал.
Оставил я тъжна, сама...

Красивите думи
той скоро забравил.
Разплакана чакала тя.

В очите прекрасни
сълзи заблестели
като бисерни капки – кристал!

Те толкова мъка
не били видяли.
Сърцето тъй плаче в печал...

Да! Тяхната обич била е нетрайна ...
По замисъл – бедна била!
Те търсили щастие само за двама -
в забрава, далеч от света.

Тъй ражда се, идва, но скоро погива
нетрайната, бледа любов,
когато сърцата духът не окриля
борбата за светъл живот!

Май-юни 1948 г.

НА ЕДИН "СУХАР"

Ще минат години. Далеч ще останат
и дните честити, и нашата младост.
Само споменът – люта ракия –
при нас ще остане. Ще пари гърдите,
сънят ще смущава.

Днес ний сме заети и нашето време
до крайност сгъстено лети, отминава...
Ний кърпим: минутка от тука, от там ще сбереме
и нещо ще свършим отгоре, свръх плана.

И тъй, неусетно, с крилете и темпа
на новото време, в полет напреде,
отлита и нашата младост...
Отлита, глава не обръща и никак не пита
"Другарю, вкуси ли от моята радост?"

Люби ли през мая, когато цветята
пробуди в земята дъхът на девойката Пролет?
Вкуси ли нектара от първа целувка,
когато душата огън я изгаря?

Люби ли горещо, тъй както се люби
веднаж през живота –
със сила, и с вяра – младежки?"

... Ще минат години. Далеч ще останат
и дните честити, и нашата младост...
Само споменът – гвоздей ръждясал –
при нас ще остане, ще стърже гърдите,
сънят ще смущава...

2 – 5 януари 1949 г.

ФЕВРУАРСКИ МОТИВИ

Вятър духа, вятър свиря,
вятър "здраве взима"!

А кадетът във на двора
стиска карабина...
Десет тухли – тухли тежки
на гърба тежат му.
Крака тръпнат, зъби тракат,
пръсти вкоченясват.
Не отдал е, както трябва
чест на юнкер млади,
и доложен – той наложи
раница в награда.

Вятър духа, вятър свиря,
вятър "здраве взима"!

А на двора построени
чакат две дружини.
Сутрин, обед, на вечеря –
тъй се все протакат!
Зъзнат, мръзнат
и подсмърчат –
офицер дежурен чакат.
Закъсняват и не бързат
някой офицери.
Да им каже да побързат
кой ще се намери?

В "първия вятър" се разказва за наказанието "под оръжие", с което ни наказваха в Морското училище до есента на 1948 година. С новите устави то бе премахнато. Наказаният трябваше да стои един цял час в пълно бойно снаряжение и с раница на гърба, напълнена с 30 килограма камъни или тухли, при това в положение "мирно", т.е. изправен, изпънат и без да мърда,

"Вторият вятър" се отнася за един останал още от царската казарма "мурафет" на офицерите да си придават важност и да издевателстват. За да отидем на храна, двете дружини – кадетската и юнкерската – по сигнал излизахме и се строявахме на двора. Помощник-дежурният по училище (портупей-юнкер от най-старшия випуск) отиваше да доложи на дежурния офицер, че сме се построили, за да дойде той, да приеме рапорта и да подаде командата "Води!" (към столовата). Сняг, вятър или слънце – ритуалът беше непроменен! И дежурните офицери започваха да се бавят! Времето за храна и без това малко, обедната почивка – също, и те още повече ни оцеляваха, като ни държаха безсмислено да мръзнем и на студ, и на вятър за тяхното "Води!". И ние ги виждахме през прозореца на дежурната стая как ни се "наслаждават"!

По повод на публикуването на тези куплети бях викан от заместник-началника по политическата част на училището. Не ме похвали, но след това дежурните офицери започнаха да идват още със сигнала за строяване. Отдъхнахме си!

ПРЕЗ БУРЯТА

Обичам бурята на зимата лютива
и тръпната потайност на нощта,
когато вятърът – напънал сили –
снега по пътищата сбира
и свива облаци от снежен прах.

Обичам бурята на кораб сред морето,
когато с рев зелената вълна
в едно с гнева на ледения вятър,
засвирил в мокрите възета,
подемат бясна с кораба борба.

Обичам бурята в душата на човека,
щом полетът на смелата мечта
със чук от дух и воля слети
кове криле на бъдещето светло
и пръска искри от червен метал.

Тогаз немирно, разтуптяно,
сърцето о гърдите бий,
усетило незнаен трепет
в копнеж усилва своето темпо –
нагоре път за да пробий!

Декември 1948 г.

Тези четири куплета се родиха така:

Една зимна вечер бяхме "нощен обход" със съвипусника ми Йордан Цонев – вече покойник. Беше типично зимно варненско време: студ, вятър, сняг, и снегът "свири", подгонен на облаци от вятъра, и се трупа на преспи от едната страна на улицата, докато на другата тротоарът остава чист. Тогава на ум си "записах" обзелото ме чувство. Като изтекоха двата часа на дежурството и се сменихме, вместо да отида да сля запалих лампата в класната стая и записах и на хартия съчинението си.

НА „ТУФЛА КУЛА”

Когато сред нощ, поставен на пост,
тъмната, гората и леденият вятър отворед
те мушкат като с нож и всяват в душата ти трепет –
другарю курсант, добре запомни:

Тази нощ,
с този нож,
    през тъмния стон на гората
        протяга от запад врага
            космата, ноктата и хищна ръка!

Другарю курсант, добре запомни:
    Пазач на народа от тази ръка
        тази нощ
            на пост поставен си ти!

Октомври 1949 г.

Носехме караулна служба на опасния, заобиколен с гора обект „Туфла кула”.
Преди дни някой беше стрелял по часовия. На складовете за ГСМ пак преди
дни часовият беше издебнат и убит с нож от засада...

”Такива бяха времената...”

*

* *

Аз имах приятел. Той влюбил се бе в една...
Люби я, люби и ... разлюби я! Тя още го чака сама...

Тъй започна – и свърши романа
на тази любяща жена...

Февруари 1948 г.

Този приятел е съвипусникът ни Д.П.Д., а "жената" – едно хубаво варненско момиченце. По своему изстрадах раздялата им, защото много им се радвах – бяха хубава двойка.

*

* *

Понякога чувства напират
и в пристъп бушуват в мойте гърди.
Те блъскат се, път не намират...
Морето при буря тъй в ярост кипи.

Душата човешка е толкоз широка
и толкова тайни в себе си крий.
Почовъркай в нея, човече, дълбоко,
тя чудни неща пред теб ще разкрий!

Че хора се срещат тъй много –
да споря по това и не искам!
Човеците, брате, ги няма,
човеци сред хората липсват!

Сближиш се с някой. "Приятел,
човек е!" за него предричаш.
След време обида те души
човек, че и ти се наричаш.

Март 1949 г.

Тези тъжни куплети са изохкванетно ми от едно дълбоко разочарование, причинено от съвпусника ми С.З.П. Беше красиво, умно и много будно момче. Силен ученик, но не можеше и да си представи, че някой е по-силен от него. Потърсих дружбата му, но срещнах изпепеляващо озлобение, завист и злосторство. Говореше измислици и цинизми, правеше какво ли не, за да ме обиди и злепостави. Виждах, че дълбоко страда, когато получавах по-високи оценки от него.

НА ТАСКО

Драги ми Таско, приятелю скъп!
Писмо във куплети ти пиша пръв път.
От тях съвършенство не искай сега .
В игра безобидна реда ти слова.

Болката твоя, аз мисля, разбрах.
Туй болка е лоша на спаднал екстаз.
Тежко се гледа на труд пропилян,
когато се хият над твоята дан!

Тежко се пада от полет към крах,
когато мечтата разбива се в прах.
Тежко се диша във въздух обвит
в злобна отрова и с завист пропит.

Знам, че е тежко. Това песен е стара.
Не рядко на нея и аз се поддавам.
Често си казвам "Човек съм, що страда,
по пътя в живота изгубил съм вяра..."

С това се, обаче, в мен кишата свършва.
Аз стискам със зъби и стъпвам на твърдо.
Тогава си казвам, че слаби са всички
от моята сила да вземат частичка!

Горе главата! Не охкай, не спирай!
С чистата правда стените пробивай!

До писане, братко, ще чакам ответ.
От нашата Варна ти пращам привет!

26 март 1948 г.

Анастас – Таско – е мое другарче още от забавачницата в Плевен. Син е на видни плевенски лекари. Ранната ни дружба сежна през 1946 година, когато постъпих в Морското училище. След това (1948 г.) той стана студент и завърши медицина. Стана кандидат на медицинските науки и професор. Ожени се за сестричката на жена ми, та станахме и роднини. Стиховете са отговор на негово студентско писмо, в което споделяше огорчение и разочарование от порядки, които не са му допадали...

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ

Старец с бели коси посребрели
при себе си внука невръстен повиква
и спомен разправя.
По старчески скули разцъфва усмивка,
а благата реч за минало светло
му спомен повтаря...

"... То беше отдавна, дете аз бил съм тогава.
Народът ни – тънкан от наши и чужди тирани
пъшкал под робство. Тогава
юнаци хванали гората,
и с огнено слово и с пушка се борили смело
за свободата!

То били години на подвиг
и много паднали герои.
Но блеснало слънце – от изток!
Повален е паднал тирана,
останала ярко да свети
на септември победната дата.

Била е радост голяма,
гърмели са пушки, топове...
Народният порив помел е
ръждивите робски окови.
Настанало време на радост,
на труд и на смели копнежи.

Животът променял се бързо
в темпа на нови строежи.
Но славната дата ДЕВЕТИ.
На хората ярко в сърцата –
И днеска,
и утре –
навеси!
като фар в морето ще свети!”

9 септември 1948 г.

9 септември 1948! Карах годишната си отпуса от Морското училище в родния си град Плевен. Върнах се от манифестацията, с която се отбелязваше деветосептемврийската революция. Разчувстван, представих си как ще остарее и ще разправам на внука си за нашето време.

Девети септември! Така го разбирахме тогава...

ИМА ГИ РАЗНИ...

Човеци – много,
характери – разни!
Има прости, и сложни,
И глупави, и важни...

Има умници
с дебели глави,
натъпкани с "мъдрост",
с бодил и с мухи.

Други пък имат
под шапките меки
глави изкуфяли,
големи, но леки!

Трети си кютат,
мълчат и кротуват
и даже пред прости
от страх не мъдруват.

На други умът пък
така им прелива,
че станат ли, седнат –
да бърлят не спират!

Има, накрая,
мъже и жени –
понякога кротки,
но по-често – зли!

За всички, обаче,
народът ни казва:
"Таквиз-онаквиз,
ама ... има ги разни!"

1948 г.

Повод за тази "въздишка" е появяването на кап.2 ранг Д.Р.Д. като нов ЗКПЧ на училището. Той не беше за тази работа. Не беше моряк и нямаше нищо общо с Флота. Някога бил шивач, направили го политически и го изпратили да оправя Флота! Ограничено и злобно човече, той – по тогавашната мода – беше изпратен да търси "класови врагове" сред моряците. Специално за нас, курсантите: ако знаеш и имаш добър успех – значи не си "наш"! Ако си с лош успех – значи произходът ти е "пролетарски". Такива му бяха критериите и по тях той ни делеше и подреждаше.

*

* *

Сложили звяра в клетка и му казали:
"Стой! Да станеш мирен!"...
И хлопнали желязната решетка!

А там настръхналата грива
и огънят в налелите се с кръв зеници
и поривът немирен –
кълба от гняв и злоба свивали.

Ще чакат нашите умници от звяра агне да направят.
Дали ще могат – туй ще видим,
Но питат ли ме – ще им кажа:
"АЗ НЕ ВЯРВАМ!"

5 юни 1949 г - неделя.

"Изръмжаването" на звяра в клетката е по повод на следната история:

Бяхме изкарали без отпуск доста дълго време – във Варна имаше грипна епидемия и ни държаха под карантина. Накрая – Ура! Свърши карантината и в красивия юнски неделен ден се стегнахме за мечтаната градска отпуска. Строихме се и зачакахме да си получим подписаните билети за отпуск. Тогава дойде ротният ни командир и наказа без отпуск цялата рота: в спалното помещение имало две легла с недостатъчно добре опънати одеала! Не незаслани, не разхвърлени – недостатъчно добре опънати...

Бесняхме, скърцахме със зъби, но... накрая си влязохме в "клетката".

МОРЯШКА ПЕСЕН

Ех ти, песен, моя песен,
песничко крилата!
Понеси се над вълните,
вест разнасяй от моряка!

Полети до бреговете
в скъпата родина,
и девойката, що чака
от моряка поздрави я!

Разкажи й, че я любя,
че тъжа по нея,
и ще чакам да ме срещне
щом се върна – там, на кея.

Нека знай – ще мине време,
аз ще се завърна
и на пристана пред всички
ей тъй на – ще я прегърна!

9 – 10 май 1949 г.

На тези си куплети, излезли от душата ми, когато бях на 19 години, съчиних
и мелодия, та стана и песничка. Харесвам си я и често си я пея.

МОРЯЧЕТА ОТИВАТ В ДОМАШЕН ОТПУСК

Влакът пуфка, пъшка, свири,
дим извива и лети.
Ей заснежената нива
там далеч морето скрива
и от залеза блести.

А в купето песен сбира
нас – моряшките души.
За морето пеем песни
и за дружбата чудесна -
дружба в радост и беди.

... Релсите във мрака тракат,
своя песен си редят.
Нащта песен кат(о) пригласят
неусетно те пренасят
мислите ни към дома.

Влакът пуфка, пъшка, свири,
Дим извива и лети...
Ей зад срещната могила
родното градче се вижда!
Хей, сърце, тупти, тупти!

Декември 1948 г.

Няма човек, който да е бил в казармата, па дори това да е Морското училище, за да се влезе в което си се борил и си преминал през тежки изпити и конкурси, който да не копнее да го пуснат в домашен отпуск! Така беше и с нас – младите морячета-кадетчета. Преживяните чувства от първата ни домашна отпускат, когато на варненската гара влакът ни "взе" и понесе към родните места, се изляха в тези куплети, за които също съчиних и мелодия, та стана цяла песничка.

БЪДИ ГОТОВ !

Всяка вечер, когато си лягаш –
да се будиш сред нощ се готви!
Ти войник си! Туй трябва да знаеш
и войник ти достоен бъди!

Често трябва да вършиш горчиви,
неприятни за тебе неща.
Но със воля ти всичко понасяй
и показвай се мъж при беда!

Може би ти си искал да станеш
инженер, мореходец, техник?
- Днес се иска от тебе да бъдеш
безупречно подготвен войник!

Може би ти се иска да клинчиш
и да мразиш живота суров?
Но денят неотстъпно изисква
за войната да бъдеш готов!

Времето иска, изисква от нас
неотлъчно на поста да бдим.
Нека докажем, че тук – под шинела
сърце комсомолско тупти!

Февруари 1948 г.

ОБСТАНОВКАТА

Днес на запад подготвят оръжия.
Днес от запад подготвят война.
Вчера в Корея пожара подпалиха,
утре – може би у дома!

Другарю курсант, пред тебе поставят
Родина, Партия, Твоят народ –
задача ответвена, важна задача:
за смела отбрана да бъдеш готов!

Когато над книгата вечер оставаш –
науката "гризеш" кора по кора,
ти знай, не забравяй, че утре с нея
по-слаб ще изглежда за тебе врага.

Когато с измръзнали пръсти изтръпнали
примерваш се сутрин в учебна стрелба,
то знай, че врагът ни по-скоро ще падне
сега ако съвестно мериш целта!

Когато народът ни – с песен и знаме –
по пътя към бъдеще светло върви,
от него, другарю, недей изоставай!
В борба за отличници първи бъди!

Ноември 1950 г.

Така виждахме, така чуввахме, така мислехме нещата тогава...
Времена различни, различни вълнения и "поезии" пораждат...

*Ех ти, песен, моя песен,
песничко крилата!
Понеси се над вълните,
вест разнасяй от моряка!*

На първа корица използвана снимка от
ДА-Варна, ф711^к, оп. 1, а.е. 61
"Военноморското училище - Варна, 1951 г."